

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

(Ε Κ Λ Ο Γ Η)

ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΜΑΡΚΙΝΑ

1	11	21
Τρέχουν τὰ γάργαρα νερά, τ' ἀσάλευτα μουχλιάζουν. Ἵρτσα καράβια μὴν τὰ κλαῖς — τ' ἄλλα νὰ κλαῖς πὺ ἀράζουν.	Σὰ χτὲς θᾶναι καὶ τ' αὔριο, μὰ πῶς τὸ περιμένω..... Τῶνα λαχεῖο ἀκλήρωτο, καὶ τ' ἄλλο κληρωμένο!	Δὲ μοιάζουν, μὰ κ' οἱ δυὸ τῆ γῆς καμάρωναν μὲ τὰ σπαρτὰ της. Ἵνας ἦταν ποιητῆς κι' ὁ ἄλλος ζευγολάτης.
2	12	22
Πάντα νωρὶς καὶ πάντα ἀργά, καὶ πάντα αὐτὸς κερδίζει, πὺ ξέρει στὰ χαλάσματα κάποιο ναὸ νὰ χτίζει.	Ἵπὸ τοὺς δυὸ: κείνον πὺ πάει, κι' αὐτὸν πὺ μένει πίσω, δὲν ξέρω ποιὸν νὰ λυπηθῶ, ποιὸν νὰ παρηγορήσω.	Τὰ γλέντια ἄν εἶναι οἱ φίλοι σου, χρὲς στὴν ψυχὴ σου βάνεις. Θὰ τρῶς, θὰ πίνεις, μὲ πολλοὺς, μὰ μόνος θὰ πεθάνεις.
3	13	23
Χάνεται ἡ πέτρα πὺ πετᾶς, βουλιάζει στ' ἄσπρο χιόνι. Μὰ βοῦρκο ὅταν πετροβολᾶς, πηδᾶ καὶ σὲ λερώνει.	Κάποτε βλέπουμε σκυφτοὺς ἀνθρώπους νὰ ρεμβάζουν. Φιλοσοφοῦν — λέμε κρυφά. Κι αὐτοί... μόνο νυστάζουν.	Καλάμι ὁ ἄνας τῶπαιζε γιὰ τὰ γαλιὰ φοβέρα — τὸ πῆρε ὁ ἄλλος κ' ἔγινε γλυκόφωνη φλογέρα.
4	14	24
Σ' ἀρνήθηκαν οἱ φίλοι σου; Κίβδηλο χάνεις χρῆμα. Τὸν ἑαυτὸ σου ἀρνήθηκες; Τράβα καὶ σκάψε μνήμα.	Ἵ νιὸς θαρρεῖς περιφρονεῖ τῆ δύναμι, τὰ νιάτα — μπεκρῆς πὺ κάνουλα ἔχει βρῆ καὶ σπάει καὶ τὴν κανάτα!	Μὲ κακολόγησαν οἱ ἐχθροί, Τὸ ξέχασα ὡς τὸ βράδυ. Μ' ἀπὸ τοῦ φίλου τὴν πληγὴ, μοῦμεινε τὸ σημάδι.
5	15	25
Εἶναι κακὰ σὰν κεραυνὸς — ποιὸς φταίει, κανεὶς δὲν ξέρει. Μ' ἄν εἶσαι θεριστῆς κακὸς, Φταίει τὸ δικὸ σου χέρι.	Τοῦ ἀρέσει τοῦ χελιδονιοῦ νὰ χαμοφτερουγάει, ὅπως ἀρέσει τοῦ σοφοῦ μὲ ταπεινοὺς νὰ πάει.	Δὲν πρέπει μόνο τοῦ Ἵρακλῆ τὸ δάφνινο στεφάνι. Γιὰ νᾶσαι ἥρωας στὴ ζωὴ, «Ἵνθρωπος» νᾶσαι φτάνει.
6	16	26
Μιὰ θύμηση, κάθε στιγμή, μαζὶ μας περπατάει· τὸ σῆμερα εἶναι τὸ ψωμί καὶ τὰ παλιὰ προσφάι.	Τὰ χάνουν οἱ φιλόσοφοι καὶ στέκουν σὰ χαζοί: Γιατὶ καβάλλα οἱ ἄτιμοι κ' οἱ τίμιοι πεζοί;	Πολὺ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἀνεβήκαμε τόσο πὺ μᾶς βαραίνουν τὰ φτερά μας. Κι' ὄλο ψηλὰ ἀνεβαίνοντας, ξεχάσαμε κάτω στὴ γῆς τὴ λιγοστὴ χαρὰ μας.
7	17	27
Τὸ στάχυ, ἄπ' τὸν καρπὸ βαρὺ, στὸ χῶμα ἀπαλοκλίνει, λὲς προσκυνάει τὴ μάννα γῆ, γεμᾶτο εὐγνωμοσύνη....	Εἶπαν τοῦ γέρου: — Διάλεξε: Σοφία, πλοῦτο, ἡ θρόνο; Κ' ἐκείνος ἀναστένανε: — Τὰ νιάτα ἄς εἶχα μόνο !	Ἵποιοι κρυφὰ κατηγορεῖ καὶ φανερά παινεύει, μοιάζει κακὸν συνέταιρο, πὺ δυὸ φορὲς σὲ κλέβει.
8	18	28
Χαρὰ σου ἄν πάτησες ἀντρίκια βουνοκορφὲς, αἰτοφωλιὲς — μ' ἄν ἔφτασες μὲ δεκανίκια, τιμὲς σοῦ πρέπουν πιὸ πολλές.	— Ματάκια μου..... κλαίει ὁ τυφλός. — Ψωμάκι ὁ πεινασμένος. — Μικρὸς ὁ πόνος σας, μικρὸς, στενάζει ὁ ἐρωτευμένος.	Ἵσο ψηλὰ ἀνεβαίνει ὁ ἥλιος, τόσο μικραίνει κι' ἡ σκιά μας. Πῶς μοιάζει ὁ ἥλιος μὲ τὴ γνώση, κι' ὁ ἴσκιος μὲ τὴν ἀφεντιά μας !
9	19	29
Φιλόσοφος δὲν εἶναι αὐτὸς πὺ λέει σοφίες μόνο, μ' αὐτὸς πὺ ξέρει νὰ γελαῖ καὶ στὸ δικὸ του πόνο.	Κακὸ νᾶσαι φιλόδοξος δὲν εἶναι, φτάνει μόνο νὰ μὴ φορεῖς παράσημο, ὅταν ἐγὼ κρυώνω.	Φίλος τὸ κοντοζύγωσα μὰ τὸ σπουργίτι ὡστόσο ρωτιόταν ἄν τοῦ πάω ψωμί, ἡ πάω νὰ τὸ σκοτώσω.
10	20	30
Βωμοί, μνημεῖα, ἀγάλματα — πόση σοφία χαμένη! Μ' αἶμα ζεστὸ κι' ἀνθρώπινο ἡ Ἵστορία γραμμένη.	Δὲ σβῆνουν τὰ ὅσα φεύγουνε, πιάνουν κρυφὸ καρτέρι, νὰ τυραννοῦν τὴ μνήμη μας ὅταν γενοῦμε γέροι.	Κατάβαθα, κατάκορφα, κατάματα στὴ μπόρα — χαρὰ στον πὺ τὰ χάρηκε τέτοιας ζωῆς τὰ δῶρα.
		31
		Οἱ ἀλήθειες μοιάζουν μ' ἀχينوὺς στῆς θάλασσας τὰ βάθια. Κι' ὅταν τὶς πιάνει βρίσκει ὁ νοῦς λίγο φαῖ καὶ χίλια ἀγκάθια.